Magazin sportiv

Profesorul și elevii

Îl recunoașteți pe omul cu cronometrul ? Nici nu-i prea greu. Este faimosul campion sovietic Vladimir Kuț, eroul Olimpiadei de la Melbourne, omul care deține și astăzi recordul mondial în cursa de 5.000 metri. Desigur anii n-au trecut fără să lase urme. Kuț nu mai este atît de... suplu ca în vremurile evoluțiilor sale pe stadioane ; au înflorit și primii „ghiocei", la tîmple. Dar pasiunea pentru atletism a rămas aceeași. Acum Kuț împărtășește din experiența sa tinerilor alergători care, firește, au multe de învățat de la un asemenea maestru.

— *Cred că a cam venit sorocul performanței mele,* spunea Kuț. *Prea a îmbătrînit recordul. Trebuie un altul, mai bun...*

Tocmai pentru aceasta se și străduiește marele sportiv.

Un clasament al „greilor"

40 de ziariști de specialitate au fost solicitați să desemneze pe cel mai bun boxer din toate timpurile la categoria grea.

Cele mai multe voturi — 13 — le-a întrunit Jack Dempsey, care a deținut titlul de campion mondial între anii 1919 și 1926. Din 74 de meciuri, el a cîștigat 60, 8 le-a terminat la egalitate, iar 6 le-a pierdut.

Îl urmează în „clasament" Joie Louis (10 voturi), Jack Johnson (9), Gene Tunney (3), James Jeffries (2), Sam Lamgford (2) și Rocky Marciano (1).

De remarcat că Rocky Marciano, care a primit un singur vot, n-a fost învins niciodată. El a cîștigat toate cele 49 de întîlniri pe care le-a susținut ca boxer profesionist.

DOMENICO MODUGNO
cîntă eterna tinerețe din inimile sportivilor !

La 13 ani îmbrăca mănușile de box, hotărît să devină un al doilea Primo Carnera...

— *Dar un pumn cam tare al profesorului care mă iniția în tainele „artei nobile" mi-a risipit de la început orice veleitate în acest domeniu. M-am reîntors... pocăit la chitară și la cînt, prima și cea mai mare pasiune a vieții mele,* ne destăinuiește Domenico Modugno.

Cîntărețul italian care în aceste zile cucerește aplauze pe cea mai mare scenă a Bucureștiului acordă însă și acum, cînd este în culmea gloriei sale artistice, un interes deosebit sportului. De fapt, bogata sa carieră i-a oferit adesea prilej de a îmbrăca „travestiul" unui campion.

— *La Centrul experimental de cinematografie, unde mi-am făcut ucenicia actoricească, aveam ca materii obligatorii echitația și scrima. N-am fost niciodată corigent la ele...*

Sîntem convinși de aceasta, privind cărua atletică a artistului care pe scenă face atîta risipă de exuberanță și vitalitate.

— *La fiecare spectacol slăbesc aproximativ un kilogram... Trebuie să recuperez în cursul zilei, ca să fiu mereu în formă. Dar, sincer vorbind, pentru sport propriu-zis nu mai am timp de loc.*

In cuvintele lui Modugno pătrunde parcă o umbră de melancolie. Își amintea probabil de plajele însorite ale Siciliei natale, acolo unde, copil, se dăruise de atîtea ori bucuriei înotului, pe care și azi îl așază pe primul plan al preferințelor sale sportive.

— *Și ați eliminat complet sportul din sfera preocupărilor dv. ?* am insistat în continuarea acestui interviu, dorit cu premeditare „pur sportiv".

— *De o separație absolută nu poate fi vorba. Nici nu văd cum ar putea omul veacului nostru să facă abstracție de această manifestare de viață atît de pregnantă. Ca artist, mi-am dat și eu tributul sportului...*

— Cum ?

— *...Scriind pentru Olimpiada din 1960 acea cantonetă „in ritmo allegro" care se intitulează chiar „Olimpia". Cînt aci tinerețea eternă din inimile celor ce vin pe stadioane, îndrăgind întrecerea sportivă.*

Și cu toate că nu ne aflam într-un studio de imprimare sau pe scenă, Modugno n-a ezitat să ne fredoneze prima strofă din „Olimpia", în timp ce o notă pe o filă de blocnotes, special pentru cititorii „Sportului popular" :

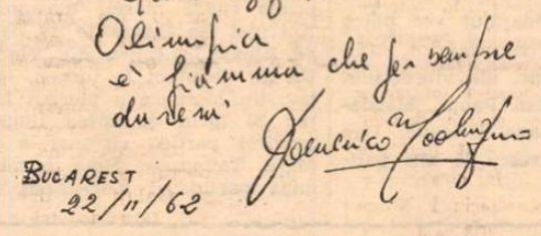

„Olimpia
e flacără unei eterne tinereți
Olimpia
e flacără ce va dura întotdeauna...

— Cînd a avut loc prima audiție a acestui cîntec compus pentru sportivi ?

— *La Squaw Valley în zilele Olimpiadei de iarnă 1960. Am fost invitat de Comitetul de organizare a Jocurilor Olimpice și am cîntat-o acolo în fața sportivilor prezenți la marea întrecere.*

De atunci, itinerarul artistic al lui Domenico Modugno l-a purtat prin aproape toate țările lumii. Ultimele trei escale au fost Moscova—Leningrad—București. Urmează Beirut—Tokio... Pretutindeni, spectatorii iau cu asalt sălile în care cîntă Modugno, caută cu insistență „un bilet în plus". Paradoxal, cîteodată rolurile se inversează... Și Domenico Modugno ne-a surprins, la încheierea interviului, cu următoarea întrebare de strictă actualitate :

— *N-aveți cumva un bilet pentru meciul de duminică ?*

RADU VOIA
MIRCEA TUDORAN

BOTVINNIK — PETROSIAN :
EGALITATE

Botvinnik a anunțat în mod oficial că acceptă să susțină cu Petrosian meciul pentru titlul de campion mondial în primăvara anului 1963. Cei doi mari maeștri, viitori competitori, s-au întîlnit pînă acum de 3 ori în cadrul campionatelor U.R.S.S. Scorul este deocamdată egal : toate cele 8 partide au fost remize.

UMOR

Atenție la... chibiți

Fostul campion mondial de șah, Jose Raul Capablanca, era extrem de curtenitor cînd printre adversarii săi la simultane se aflau reprezentante ale „sexului slab". După 10—15 mutări el le propunea remiză, oferindu-le posibilitatea de a obține egalitatea în fața campionului lumii.

Se povestește că odată, susținînd un simultan la Monte Carlo, Capablanca a avut printre partenerii de joc pe celebra artistă Greta Garbo. El a făcut repede, și destul de neatent, mutările de deschidere, după care, ca de obicei, a propus remiză.

— *Aș dori să mai jucăm,* veni surprinzător răspunsul frumoasei stele a cinematografului.

Oprindu-se mai mult la masă, și analizînd poziția, campionul mondial văzu că situația pieselor sale nu este de loc strălucită. În continuare, Greta Garbo făcînd cele mai puternice mutări l-a pus pe simultanist în fața pierderii inevitabile. Abia atunci Capablanca a observat că în grupul numeros de spectatori adunați în spatele suedezei stătea și... Alexandr Alehin marele său rival, care zîmbea „nevinovat". Totul era clar...

Ulterior „Capa" a fost mult mai atent la cei care se aflau în preajma adversarelor sale în timpul simultanului...

Bill Nieder vrea să redevină amator!

Bill Nieder vrea să redevină sportiv amator și să-și reia activitatea în proba care i-a adus glorie : aruncarea greutății.

Se știe că, imediat după Olimpiada de la Roma, unde a cucerit medalia de aur, Bill Nieder a îmbrățișat cariera de boxer profesionist. Dar această carieră n-a durat nici... 2 minute, căci Nieder a fost făcut K.O. în prima repriză a primului său meci profesionist.

Acum, Nieder s-a prezentat la A.A.U., a depus banii primiți pentru singura sa evoluție ca profesionist, cerînd recalificarea sa ca amator.

POȘTA magazin

ȘTEFAN CERVINSCHI, ONEȘTI. — În meciurile internaționale de fotbal cu caracter oficial — Campionatul mondial, Cupa Campionilor Europeni, Cupa Europei inter-țări etc. — nu este permisă schimbarea nici unui jucător. Nici măcar a portarului.

DAN VUERIC, BUCUREȘTI. - 1) Ce țări participă la „Turneul celor 5 națiuni" la rugbi ? Anglia, Irlanda, Scoția, Țara Galilor și Franța. Să sperăm însă că englezii vor ridica... bariera pe care au lăsat-o și se va ajunge, cît de curînd, la „Turneul celor... 6 națiuni", prin includerea reprezentativei țării noastre. Ziarele franceze au cerut de mai multe ori acest lucru. Și ultimul rezultat de la București poate fi un argument hotărîtor ! — 2) Da.

CORNEL NICULESCU, ARAD și ION G. BRAICU, BISTRIȚA. — Sîntem în măsură să vă dăm vești bune în această problemă : Ștefan Dobay, care a fost grav bolnav, s-a restabilit aproape complet. El și-a reluat munca de antrenor, pregătind echipa Rapid Tg. Mureș, din campionatul regional.

IULIAN DIMA, TURNU MĂGURELE. — 1) Cele mai vechi echipe în categoria A la fotbal sînt : Știința Cluj, Rapid și Petrolul Ploiești. — 2) Să vă spunem cel mai mare scor realizat de Petrolul în campionat : 9—0 cu U.T.A., în 1956, la București. Dar de ce mă obligați să fac eforturi de memorie ? E mai bine să ne amintim de ultimul rezultat al Petroiului : 1—2 „acasă" cu Spartak Plovdiv !

MARIN MOCANU, REȘIȚA, ADRIAN POPESCU, BUCUREȘTI, CONSTANTIN STĂNĂGUI, TULCEA. — Am mai dat un răspuns la această întrebare : Viitorul participă la campionatul categoriei A în aceleași condiții ca și celelalte 14 echipe.

IOAN BENEA, BRAD. — Dumitriu I și Dumitriu II sînt frați. Nu se cunoaște și după cît... driblează ? Primul a jucat la Carpați Sinaia, iar cel de-al doilea la Jiul Petrila. Din echipa noastră care a cîștigat Turneul U.E.F.A. a făcut parte Dumitriu II.

PREDA MIHAIL, PO-ENARI. — 1) Cele mai multe selecționări în echipa noastră reprezentativă de fotbal le are Bodola : 48. — 2) Prezența în lot îți dă doar... speranța că vei deveni internațional. Ca să fii considerat internațional, trebuie să fi jucat. Măcar... un minut, cum s-a întîmplat acum cîțiva ani cu Panait, de pildă !

VASILE FATZI, IAȘI. — Înainte de a veni la Dinamo București, Uțu a apărat poarta echipei Știința Timișoara.

NELU NICOARA, BALOTEȘTI. — Fotbalistul Traian Ivănescu este maestru al sportului. Că uneori nu lasă această impresie, după felul cum joacă, asta e altceva ! Și, din păcate, nu e singurul...

ION POȘTAȘU

BILETUL DE MECI

Nemaipomenitele întîmplări au început luni, sau mai precis luni la prînz, odată cu primul zbîrnîit al soneriei de la intrare. Cel care sunase măsura cel puțin 1,90 m și purta o splendidă barbă neagră. La vederea subsemnatului fu cuprins brusc de un teribil și, pentru mine, inexplicabil entuziasm, care se transformă în două sărutări și într-o lovitură „amicală" dată peste umăr, care numai printr-o minune a rămas la locul său. Îl priveam cum s-ar fi uitat probabil Bucur ciobanul dacă ar fi întîlnit pe ulițele așezării sale blocul turn.

— Te uiți de parc-ai fi căzut din lună. N-o să te faci acum că nu mai mă cunoști ?

Puteam să jur că nu l-am întîlnit niciodată și dădui cu sfială din umeri.

— Bravo ! N-aș fi crezut că ai putea vreodată să-ți uiți colegii de școală! Eu sînt Georgescu C. Romeo... Cum nu-l mai știi minte pe Georgescu, ăla pirpiriu, din clasa a II-a primară? Ai uitat cînd te-am lăsat să copiezi la aritmetică, că tu habar n-aveai.

— Iartă-mă, însă nu-mi aduc aminte să fi avut vreun coleg cu barbă în clasa a doua... Dar, în sfîrșit, cu ce vă pot fi de folos ?

— Asta chiar că e culmea. Tu să nu știi de ce am nevoie. Șase bilete pentru meciul de duminică. Știu că ție ți-e ușor.

— Cu plăcere, dar n-am nici o legătură cu sportul. Eu scriu teatru. Așa că dacă vreți să vedeți vreun spectacol...

— Frumos. Îți bați și joc de mine!?! Dar să știi că nu plec de aici fără bilet.

Pînă la urmă fostul meu coleg a plecat fără bilet, dar cu promisiunea că voi face „tot posibilul pentru un bilet, poate două".

Din momentul acela a început „ziua amintirilor"... De unde mi-o fi aflat adresa doctorul care m-a vaccinat cînd aveam 2 luni, profesorul de muzică, responsabilul magazinului unde mi-am cumpărat acum 3 ani o pereche de papuci, ospătarul care mi-a servit bere rece astă-vară la Mangalia, toți acei care îmi sunau necruțător cînd la ușă, cînd la telefon.

„Las'că știu că poți".

M-am decis să nu mai deschid ușa, am prins pe ea un afiș : „N-am bilete de fotbal", am scos telefonul din priză și tocmai mă pregăteam să iau un carbaxin cînd... soneria.

În spatele ușii închise mă simțeam în siguranță.

— N-ați citit biletul? Ce mai sunați degeaba ?

— Deschide, dragă, că eu n-am nevoie de bilete de fotbal.

— În sfîrșit. Era Georgică, cumnat cu un văr de-al treilea de-al verișoarei nevesti-mi.

— Și cum, îl întreb eu bănuitor, tu nu te duci la fotbal ?

— Nu m-aș duce nici să-mi plătești.

— Atunci ești prietenul meu. Vino încoa, băiatule, să bem împreună o cafeluță. Am și niște dulceață de smeură. Extra!

— A... E îngrozitor, continuă Georgică. Nu înțeleg ce caută unii la fotbal. Aleargă după un bilet de se omoară...

Eram fericit. Bravo, vere! Îmi face într-adevăr plăcere vizita ta.

— Cum îți spuneam, nu înțeleg cum poate un om serios să vină tocmai din Focșani pentru un meci.

Am simțit ceva rece pe șira spinării. L-am întrebat cu vocea gîtuită :

— Știi tu pe cineva care a venit din Focșani special pentru meci ?

— Nu. Nu cunosc pe nimeni din Focșani.

Am răsuflat din nou ușurat.

— Dar, continuă el, am o surpriză plăcută pentru tine. Cine crezi că a venit de la Iași? Cleopatra, vara nevesti-mi.

— N-o fi venit Cleopatra pentru fotbal?

— Dar pentru ce crezi? Sper că n-ai s-o refuzi tocmai pe Cleopatra. Știu că ție ți-e ușor.

Pentru prima oară în viață am văzut niște cercuri concentrice verzi care se roteau în sens invers și din care țîșneau bilete de meci... Fata morgană a biletului de meci s-a prelungit și noaptea în somn. Vedeam biletul în fața ochilor, fugeam după el, eram gata să-l prind în mînă, cînd m-am împiedicat de o sîrmă. Sîrma zbîrniia îngrozitor, ba nu sîrma... telefonul. M-am uitat la ceas. 4 dimineața. Ce s-o fi întîmplat ?

— Alo, aici e colegul tău Georgescu. Da, ăla cu barbă. Dragă te-am chemat la ora asta ca să nu te deranjez. Știu că ziua lucrezi. Vezi să nu uiți de biletele promise.

Nu, n-am uitat, n-am putut uita. Și peste cîteva zile i-am întins victorios fostului meu coleg Georgescu Romeo 2 bilete tribuna I.

— Ce-s astea? mă întrebă indignat.

— Biletele, biletele de fotbal...

— Cum numai două, cînd îți-am cerut 6? Tot neserios ai rămas. Dacă știam luam din altă parte. Dar barem sînt bune? Ce sector? Să nu care cumva să fie în colț, prea sus, sau prea jos că tu ești în stare să-mi faci cine știe ce bucluc.

— Nu știu unde sînt, te rog să mă crezi n-am mai fost la stadion.

— Trebuia să deschizi bine ochii cînd le-ai luat, nu așa la nimereală. Dar, acum ce să-ți mai fac ?

A plecat Georgescu. Am închis fericit ușa.

— În sfîrșit ai scăpat, îmi spune nevasta.

— Da, dar a uitat...

— Să-ți mulțumească ?

— Nu dragă. A uitat să-mi plătească biletele.

SANDU MARIAN